

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်မျှားဝေ

ဇေယျာမင်း : ရဲ့ ပင်လယ်

အတိတ်အနာဂတ်

အခန်း(၁)

ပညာရွှေခေတ် ရောက်ပြီလား...

ကျောင်းဆရာတွေထဲမှာ လည်း စုန်းပြူးတွေက အများကြီး...။ ရှေးရှေးတုန်းက အမျိုးသားကျောင်းဆရာကြီးတွေကို အောင်ခေတ် လွမ်းလိုက်ပါဘိ။ ကိုယ်ငယ်ငယ်တုန်းက ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးများကိုလည်း လွမ်းသည် ။ စေတနာ ဝါသနာ အနစ်နာဆိုသည့် နာသုံးနားဖြင့် ပြည့်စုံကြပါသည့် ငယ်ဆရာ ၊ ဆရာမကြီးများ လေ။

ရှေးရှေးက အမျိုးသားကျောင်းဆရာကြီးများကို မမိနိုင်စေကာမူ တတ်နိုင်သမျှ စံထားပြီး ကြိုးစားမည်။ ကိုယ်က ကျောင်းဆရာအလုပ်ဆိုတာကို လုပ်နေတာကိုက ကိုယ့်ခံယူချက်၊ ကိုယ့်ဝါသနာကြောင့် မဟုတ်လား။ တကယ်ကို ဘာမှ မလုပ်လည်း မိဘထားခဲ့သည့် အမွေအနှစ်များနှင့် ပင် အောင်ခေတ်တစ်သက် သုံးမကုန် စားမကုန်။

ကျောင်းသို့အသစ်ရောက်လာမည့် ဆရာမကို ကြိုဆိုရန် ပြင်ဆင်နေကြသည့် ဆရာမများ အဖွဲ့ကို ကြည့်ရင်း အောင်ခေတ်ပြီးမိသည် ။ မိန်းမဆိုတာ အပေါက်အစ တယ်များ တာပဲ။ ဘယ်တော့ရန်ထဖြစ်ကြမလဲ။ ဆရာမကြီးတွေဖြစ်နေလည်း အထက်တန်းကျောင်းသူများ လို ထမသတ်ရင်သာ ရှိရမည်။ ကလေးစိတ်မကုန်သည့် ဆရာမတွေလည်း ရှိကြပါပေသည် ။

အောင်ခေတ်တို့ မြို့မှာ စည်းကားသော တောင်ပေါ်မြို့ပီပီ အထက် တန်းကျောင်း နှစ်ကျောင်းရှိသည်။ စိန်ပန်းပြာတွေဖြင့် လှပဝေဆာနေ သည့် ကျောင်းကြီးကို အောင်ခေတ် မြတ်နိုးသည်။ ကိုယ်ငယ်စဉ်ကတည်းက တက်ခဲ့ရသည့် အထက်တန်းကျောင်းကြီး။ ငယ်ဘဝ ငယ်ပုံရိပ်တို့ တဖျပ်ဖျပ် ပြန်လည် မြင်ယောင် ကြည်နူးစေသည့် ကျောင်းတော်ကြီး။

"ဆရာ... အခု အသစ်ရောက်လာမယ့် ဆရာမနာမည် သိလား"

နားနေခန်းထဲမှာ ထိုင်နေသည့် အောင်ခေတ်သို့ ဆရာမ ဒေါ်မြင့်သီ တာက လာမေးသည်။ သူမရုပ်က ပြုံးစိစိ။ ဒေါ်မြင့်သီတာသည် ရန်ကုန် သူပီပီ ချေးလည်း ချော သွက်လည်း သွက်သူဖြစ်သည်။

"ဘယ်သိမှာ လဲဗျာ၊ ကြိုသိစရာလည်း မလိုပါဘူး။ နောက်တော့ တစ်ကျောင်းတည်း အတူလုပ်ကြရမှာပဲ"

"ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဆရာရဲ့ ။ ဒီသတင်းခေတ်ကြီးထဲမှာ သတင်းဆိုတာ အရာရာကြိုဦးနိုင်လေ၊ ကောင်းလေပဲ သိလား။ ဟင်းနော်... နောက်ကျမှ ဆရာလူပျိုကြီး အမေကယ်ပါ အဘကယ်ပါ မလုပ်နဲ့ "

အသားလွတ် အပြောခံနေရသည် မို့ အောင်ခေတ် စိတ်တိုချင်လာသည်။ ဘယ်နှယ်ဗျာ... စောစောစီးစီး။ တကယ်ဆို သူတို့ ရန်ကုန်သူတွေ အပြုလိုက် ရောက်လာတုန်းကတောင် မတုန်မလှုပ် ကျောက်ဆစ်ရုပ်နယ် နေခဲ့သူပဲ။

အောင်ခေတ်က မိန်းမတွေကို သိပ်စိတ်ဝင်စားသူမဟုတ်။ နဂိုနေ အရှက်အကြောက် ကြီးရသည့် ကြားထဲ ကျောင်းဆရာက ဖြစ်နေရသေးသည်။ မြီးကောင်ပေါက်တို့ ကို အုပ်ချုပ်ရသောဆရာသည် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးလောက် ဣန္ဒြေသိက္ခာအပြည့်ရှိရမည် ဟု အောင်ခေတ်က ယူဆထားသူဖြစ်သည်။

"ဟေ့!"သီတာ... ပြောမှာ ဖြင့်လည်း ပြောလိုက်ကွာ၊ နာမည်လေး တစ်ခါပြောမယ့်အရေး ဈေးကိုင်နေလိုက်တာ၊ နော် ဆရာ။ သူမပြောရင် ခိုင်ပြောမယ်၊ ဆရာမအသစ်လေးရဲ့ နာမည်က ဗေဒါရီတဲ့ ။ ကဲ! မလှဘူး လား ဆန်းတယ်နော်...ဒဏ္ဍာရီ လိုလိုဘာလိုလို"

ခိုင်ပြည့်စုံစကားကြောင့် အောင်ခေတ် နည်းနည်းတော့ စိတ်ဝင်စား သွား၏။ ဗေဒါရီ... ဗေဒါရီ၊ နည်းနည်းတော့ ဆန်းသည် ။

"အေးနော်...တို့ ကျောင်းမှာ လည်း ဒဏ္ဍာရီတွေ ပုံပြင်တွေများ ဖြစ် လာလေမလား၊ စောင့်ကြည့်ရတာပေါ့၊ ဟီဟီ... ကြိုတင်ရင်ခုန်လိုက် တာ"

ဆရာမ ဒေါ်ထူးထက်ထက်သို့ သူ မသင်္ကာစွာ ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့် တော့ သူ့ကိုမျက်စ ပစ်ပြီး ပြောနေတာ တွေ့လိုက်ရသည် ။ အတော်ဆိုး သည့် ကောင်မလေးတွေ...အဲ! ဆရာမတွေ။ ဆရာမတွေဆိုပေမယ့် ယခု မှ ဖြစ်ခါစတွေမို့ အသက်တွေက နှစ်ဆယ်ကျော်၊ သည် ကြားထဲ အဖွဲ့က တောင့်သဖြင့် ကလေးတွေရှေ့မှာ သာ မျက်နှာပိုးသတ်ချင်သတ်မည်၊ ကွ ယ်ရာမှာ တော့ ခပ်ဆိုးဆိုးကလေးတွေဖြစ်သည် ။

"ကဲ!"ထ...ထ၊ ဆရာကြီးက ကျွန်မတို့ အဖွဲ့ကို ကြိုဆိုရေးတာဝန် ပေးထားတာနော်။ နောက်ကျနေလို့ ခမျာလေးတစ်ယောက်တည်း မျက် စိသူငယ်နားသူငယ် ဖြစ်နေ ရှာဦးမယ်၊ သွားစို့"

"သူ့မှာ အမေတွေ အဖေတွေ လိုက်ပို့ချင်လည်း ပို့မှာ ပေါ့"

"ဘယ်သူပို့ပို့ မပို့ပို့လေ၊ ကြုံရမှာ ကျွန်မတို့ တာဝန်ပဲမဟုတ်လား။ ကြုံပြီးရင် ဆရာကြီးက ကျွန်မတို့ ပါ ထမင်းစားဖိတ်ထားတာ၊ ဆင်ဖြူ တော်မှီပြီး ကြံစုပ်ရဦးမှာ ။ ရင်ခုန်လိုက်တာ"

ခက်တော့နေပါပြီ။ အောင်ခေတ်မှာ မချောသုံးယောက် ကိုယ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။ သူတို့ စဖို့ နောက်ဖို့ လူ ဖြစ်နေရသည့်နှယ်။ ဝဋ်ရှိသရွေ့တော့ ခံနေရပေဦးမည်။ ရေများ ရေနိုင် မီးများ မီးနိုင်ပေါ့။ အလကားနေရင်း ရင်ခုန်နေရသည့် ထူးထက်ထက်ကို ခိုင်ပြည့်စုံက မျက်စောင်းထိုး။ တကယ်တမ်းတော့ အချိတ်အဆက်မိမိဖြင့် အောင်ခေတ်ကို စနေကြခြင်းသာ ဖြစ်သည် ။ ဘောလုံးကန်နေကြသည့်နှယ်ပေါ့။

"ထမင်းစားရမှာ များ ရင်ခုန်နေရသတဲ့ ...အဲလိုသာ ထမင်းစား ရေသောက် ကိစ္စတွေကို ရင်ခုန်နေရရင် နင်တော့တစ်သက်လုံး ရင်ခုန်နေရတာနဲ့ ပဲ နှလုံးရောဂါမြန်မြန် ရမယ်"

"ကဲပါ... သွားကြပါစို့ဗျာ"

စားပွဲပေါ်မှ ကားသော့ကို ကောက်ယူရင်း အောင်ခေတ် ဦးဆောင်ထွက်လိုက်သည် ။ အသက်နှစ်ဆယ့်ရှစ်ဆိုတာ အဘိုးကြီးတော့ မဟုတ်သေးဘူး၊ သို့ပေမယ့် မိန်းကလေးတွေနှင့် လုံးလားထွေးလားနေရတာ အောင်ခေတ် စိတ်မပါ။ ကိုယ်တကယ် ချစ်မိခင်မိသူနှင့်ဆိုလျှင် တော့ဘယ်လိုနေမည်မသိ။ မွေးကတည်းက ထီးတည်းနေခဲ့ရသည် မို့ ဧကစာကျင့်ရသည့် ရဟန်းတော်လို အေးအေးနေချင်စိတ် ပိုများ ခဲ့သည် ။

"ကျွန်မ ရှေ့မှာ ထိုင်မယ်"

ထူးထက်ထက်က သွက်လက်စွာ နေရာလုရင်း အောင်ခေတ်ဘေးသို့ စွေခနဲရောက်လာသည် ။ စိန်ပန်းပြာတန်းမှ ကားလေး မောင်းထွက်ဆဲ၊ ကားပေါ်မှာ အသံလေးတွေက ညိုးညိုး ညံ့ညံ့။

"ထိုင်ပေါ့၊ နင့်ကို တော်ကြာ မြို့ထဲက ဆရာရည်းစား မှတ်နေဦးမယ် ။ ဒါ ရန်ကုန် မဟုတ်ဘူး ... တော... တော"

"ထင်ရုံလောက်ကတော့ ရပါတယ်၊ ကိုယ်မဟုတ် ပြီးတာပဲ"

"အထင်ခံရလည်း နာစရာတော့ မရှိပါဘူးဟာ။ ဆရာက လူချောပဲ။ အရပ်ကလည်း မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်ဟန်ကလည်း စမတ်ကျကျ၊ မင်းသားလုပ် စားလို့ ရတဲ့ ရုပ်"

"ထူးကလည်း ချောပါတယ်ဟ၊ အရပ်ကလေး နည်းနည်းပုတာလောက်တော့ ဒေါက်ဖိနပ်နဲ့ ခုလိုက်ပေါ့။ ရှေ့သွား နောက်လိုက် ညီပါတယ်"

အောင်ခေတ်ကိုများ အရပ်ကြီးထင်နေကြသလား မသိကြ၊ အပြောင် အပြက် စနောက် နေလိုက်ကြပုံက ခပ်တည်တည်။ ကားဂိတ်ရောက် တော့ ရန်ကုန်ကား မရောက်သေးသဖြင့် သူတို့ အဖွဲ့ ကားပေါ်မှ ထိုင် စောင့်ကြ၏။ အဖွဲ့ဟု သာ ဆိုရသည် ၊ ထုံးစံအတိုင်းပင် မချောသုံး ယောက်က ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်လှမ်းစုံစမ်းကြသည် ။

"ဆရာရေ၊ ကားနည်းနည်းနောက်ကျမယ်တဲ့ ။ ခါတိုင်း သုံးနာရီဝင် တဲ့ ဥစ္စာ၊ ဒီနေ့ ကျမှ ဒုက္ခပါပဲ။ ကဲ! ဆင်း...လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စောင့်ရအောင်"

မြင့်သီတာ ဆွဲခေါ်သဖြင့် အောင်ခေတ် လိုက်သွားရသည် ။ ကားဂိတ် နားမှ လက်ဖက် ရည်ဆိုင်မို့ လူကတော့ ခပ်စည်စည်။ သူတို့ လေးယောက်မှာ ဆရာ၊ ဆရာမတွေမို့ လူသိတွေ များ သည် ။ အထူးသဖြင့် အောင်ခေတ်က ဒေသခံ သည် မြို့သားပေမို့ ပိုပြီး နှုတ်ဆက်ပြောဆိုနေရသည်

။

"ဟော! ကားဝင် လာပြီ ဆရာ"

"အနားသွားရပ်မယ်ဟေ့၊ ဒါမှ လာတဲ့ သူ အားရှိသွားအောင်"

မြင့်သီတာနှင့် ခိုင်ပြည့်စုံ ထွက်ကြိုရာသို့ အောင်ခေတ်လှမ်းကြည့်သ

ည် ။ ထူး ထက်ထက်က သူ့အနားမှာ ကျန်ခဲ့၏။

"ဆရာမလည်း သွားလေ... ကျွန်တော် ကားပေါ်ကစောင့်မယ်။ ဆရာမတို့ မနိုင် တော့မှ လာကူသယ်မယ်"

"ရတယ် ဆရာ၊ ဟိုမှာ လာနေကြပြီ။ အိတ်တစ်လုံးနဲ့ အိပ်ရာလိပ်ပဲ ပါတယ်"

ထူးထက်ထက် ညွှန်ပြရာသို့ အောင်ခေတ် လှမ်းကြည့်တော့ ပစ္စည်းများကို နိုင်နိုင် နင်းနင်းသယ်လာတာ တွေ့ရသည် ။ အိပ်ရာလိပ်သေးသေးကို ခိုင်ပြည့်စုံက ပိုက်ပြီး၊ ခရီး ဆောင်အိတ်ကို မြင့်သီတာနှင့် ဆရာမအသစ်တို့ လုနေတာတွေ့ရ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြည့်ရ သည် ပင် အတော်အဆင်ပြေနေသည့် ဆရာမအသစ်သို့ အောင်ခေတ် မျက်နှာလွှဲလိုက်သည် ။

ခရီးဝေး စီးလာခဲ့ရသဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည့်ကြားမှ လတစ်စင်းနှယ် ဝင်းပ နေသူလေးသည် အသက်နှစ်ဆယ်ပင်ပြည့်ပါလေစ။ မြင့်မားရှည်သွယ်သောအလှက ပိုင်းပင် တစ်ပင်နှယ်။

"ဟင်!"

သူတို့ ရှိရာသို့ သွားဖို့ ပြင်စဉ် နောက်မှ ထူးထက်ထက်၏ အလန့်တကြား အာမေဍိတ်သံကြောင့် အောင်ခေတ် လှည့်ကြည့်မိ၏။

"အို!သူ...သူ"

ထူးထက်ထက်ပုံစံက သရဲတစ္ဆေတစ်ကောင်နှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တိုးသည့်နှယ်။ အောင်ခေတ် စိတ်ညစ်သွား၏။ ဘာလဲ...ဘာဖြစ်တာလဲ။ သူက စပ်စုလိုစိတ်မရှိသည့် ယောက်ျားတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း ယခုကိစ္စမှာ တော့ စိတ်ဝင်စားမိသည် ။

"ဟေ့လူတွေ...လာကြလေ၊ ဒီမှာ လာကူသယ်ကြဦး။ အောင်မယ်!
သူတို့ ကိုယ်သူတို့ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးများ မှတ်နေကြသလား။ မင်းသ
မီးအစစ်က ဒီမှာ "

မြင့်သီတာ လှမ်းအော်သံကြောင့် အောင်ခေတ်
စွေခနဲရောက်သွားပြီး၊ သူတို့ လုနေသည့် ဧရာမအိတ်ကြီးကို ကလေးက
စားစရာလေးတစ်ခုနယ် ဆွဲယူလိုက်သည်။ ။

"အို! နေပါစေ...အဲဒီမှာ ထဘီတွေနဲ့ "

ပြန်ဆွဲလုနေသော လက်ကလေးနှင့် ထွေးထွေးယှက်ယှက်ဆုံမိသည်
။ ထွက်ပေါ်လာ သည့်အသံလေးက ကရဝိတ်သံလား၊ ကြိုးကြာသံလား၊
စမ်းရေစီးသံမျိုးလား၊ မုဒုလက္ခဏာရဲ့ ရသေ့ကြီးစွာန်လျှောခါနီးမှာ ဘ
ယ်လိုနေပါသလဲ။ အင်တာမဗျူးလိုက်ရတာ နာသည် ။ သို့သော် အောင်
ခေတ်မျက်နှာကြီးက စည်မျက်နှာပြင်လို တည်တည်တင်းတင်းကြီး ဖြစ်
နေပါလိမ့်မည်။ မီးတောင်ဆိုတာ ရင်ထဲမှာ သာ ပူတာ၊
မပေါက်ကွဲခင်မှာ တော့ အားလုံး အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ မဟုတ်လား၊
ခိုင်ပြည့်စုံက ဝင်ပြောသည်။ ။

"မိန်းကလေးပဲကွ၊ ထဘီမပါလို့ ပုဆိုးပါရမလား။ ယူပစေ"

ရယ်သံချိုချိုများကို ကျောခိုင်းပြီး၊ ငှက်ကြီးဝန်ပိုခြေလှမ်းများ ဖြင့်
အောင်ခေတ် ကားဆီသို့ရောက်တော့ ထူးထက်ထက်ကို ကားရှေ့ခန်းမှ
စောင့်လျက်တွေ့ရသည် ။ သူမမျက် နှာက တည်တင်းနေသလိုလို၊ ပြ
ဿနာပဲ...ဂျက်လက်စီတွေဘာတွေ ဝင်ရအောင်လည်း သူမ နှင့်မိမိသ
ည် ဘာမျှမဟုတ်၊ တွေးပြီးမှ ကိုယ့်အတွေးကိုယ် ကမောက်ကမနိုင်နေမှ
န်း သတိရ သည် ။

ယောက်ျားဆိုတာ ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက်ပြီး တွေးတတ်လေသလား၊

ခရီးဆောင် အိတ်ကြီးကို ကားဝမ်းခေါင်းထဲသို့ သူထည့်လိုက်သည် ။ မ
ဗေဒါတို့ သုံးယောက်ကတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ပင် ရှိသေး၏။ တောင်
ပေါ်မြို့ကလေး၏ မြေနီလမ်းတွေမှာ စမ်းတဝါးဝါး လျှောက်နေလေဆဲ။

"သူ့ကို ကျွန်မသိတယ်"

"ဗုဒ္ဓေါ!"

ထူးထက်ထက်စကားကြောင့် အောင်ခေတ် ဘုရားတမိသည် ။
မြေပြန့်ဆိုတာ အကျယ်ကြီး မဟုတ်ဘူး လား၊ တစ်နိုင်ငံလုံးကလူတွေ
အချင်းချင်းသိကြလေသလား၊ ဗေဒါရီက ဘယ်မြို့ကလဲ။

"သူ့အမေက သူများ ရဲ့ အငယ်အနှောင်း...အပျက်မ"

"ဗျာ!"

သည် တစ်ခါတော့ အောင်ခေတ် လိပ်ပြာလွင့်ချင်သွားသည် ။ သူတ
စ်ပါးပြောတိုင်း လည်း မယုံတတ်ပါဘူး၊ စွပ်စွပ်စွဲစွဲ။ ပြစ်ချိုးမှဲ့မထင်
ကောင်မလေးကို သူ့အားနာစွာ လှမ်း ကြည့်မိ၏။

"ဆရာ မယုံဘူးမဟုတ်လား၊ တချို့က ဟန်ဆောင်ကောင်းကြတယ်၊
မှ င်မောင်းကောင်းကြတယ်"

အောင်ခေတ် ဘာမှ ဝင်မပြောမိ။ ကားမောင်းသည့်နေရာမှာ ဝင်ထို
င်လိုက်သည် ။ ရင်ထဲမှာ လှိုင်းထနေ၏။ ဗေဒါရီတို့ အဖွဲ့ နီးကပ်လာခဲ့ပြီ၊
သူ မကြည့်ရဲစွာ ခေါင်းငုံ့ချလိုက်သည် ။ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်နှယ် ရှုမျှော်ခ
င်းက ရင်ထဲမှာ စွဲသည် ။ အားနာပါတယ် မိန်းကလေးရယ်၊ ငါ ဘာဖြစ်
သွားတာပါလိမ့်၊ အပြောကြီးသူတွေဟာ သည် လိုပဲ ပရမ်းပတာ ကျဆုံး
တတ်သလား။

လူတွေအမြင်မှာ အိုးနင်းခွက်နင်းတော့ မဖြစ်စေရ။

"ဆရာ မယုံဘူးမဟုတ်လား၊ ကျွန်မပြောလိုက်မယ်၊ အဲဒါ ကျွန်မဦးလေးရဲ့ မယားငယ်တွေလေ၊ ကျွန်မ အဒေါ်အရင်းခေါက်ခေါက် နေ့တိုင်း မျက်ရည်ကျနေရတဲ့ ကိစ္စကြီးပဲ၊ ကျွန်မ သူတို့ ကို မုန်းတယ်"

သည် တစ်ခါတော့ အောင်ခေတ် တကယ်ရူးချင်သွားသည်။ ဗေဒါရီကံမကောင်းပါ လား။ ရောက်ရောက်ချင်းပဲ သူမမှာ ရန်သူတော်တစ်ယောက် ရှိနေခဲ့တာ ဗေဒါရီကတော့ သိမည်မထင်။

"ဆရာမတို့ တစ်မြို့တည်းလား"

" မဟုတ်ဘူး ...ဒါပေမဲ့ ဦးလေးက အဲဒီသားအမိရဲ့ မြို့က မပြန်ဘူးလေ၊ အပြုအစု အညု အချွဲကောင်းလို့ နေမှာ ပေါ့"

"ဒါဆို မယားပြိုင်ပေါ့၊ မယားငယ် ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ"

"အတိအလင်း လူသိရှင်ကြား လက်ထပ်ကြတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။ ပေါက်လွှတ်ပဲစား အောက်တန်းစား ကလေးကချေတွေလို နေကြတာပဲ"

သည် ဆွေးနွေးခန်းကို အောင်ခေတ် ရပ်ထားလိုက်၏။ စကားလုံးတွေက ရင့်သီးသလို၊ ဗေဒါရီတို့ အဖွဲ့ကလည်း ကားနားရောက်လာလို့ ဖြစ်သည်။ သူ... ကားတံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်မိပုံက တက္ကစီမောင်းသမားတစ်ယောက်နှယ် ကျိုးကျိုးနွံနွံ။

"အဟဲ...တို့ ဆရာ လူပျိုကြီးက ကျောင်းအားချိန်မှာ တက္ကစီလည်း ဆွဲတယ် ထင်တယ်။ ခေါက်ရိုးကို ကျိုးနေတာပဲ"

မြင့်သီတာစကားကြောင့် မဗေဒါက အားတုံ့အားနာ အပြုံးလေးဖြင့် မော့ကြည့်လာ သည်။ အောင်ခေတ်က သူမထက် အရပ်ပိုရှည်သည်။

"ဆရာတို့ နှစ်ယောက် ကြည့်ရတာလည်း ဂျိမ်းစဘွန်းကား ကြည့်နေရတာ ကျနေ တာပဲ။ အဲ! တလွဲမတွေးနဲ့ ဦးနော်၊ အရပ်ကြီးတွေ ရှည်လွှာ

နိုးလို့ ပြောတာ"

ခိုင်ပြည့်စုံက ငါးပေပဲရှိသည် မို့ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ မှတ်ချက်ချပေမယ့် အောင်ခေတ် မရယ်နိုင်။ ရင်ထဲမှာ ခိုးလို့ ခုလုဖြစ်နေသည် ။ ထူးထက်ထက် အပြောတွေက ပက်စက်လှပါက လား၊ အောင်ခေတ် ကားကို ဖြည်း ညင်းစွာ မောင်းထွက်ခဲ့သည် ။ ကားနောက်ခန်းမှာ စကားတွေ ဖောင်နေကြသော်လည်း သူနံဘေးမှ ထူးထက်ထက်မှာ မတုန်မလှုပ် ကျောက်ဆစ်ရုပ်။ အလို! အသေအချာကြည့်မှ ကျောက်ဆစ်ရုပ်မှာ မျက်ရည်တွေ ဝဲလို့ ပါ လား။

"ကျွန်မ အဒေါ်လက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းလာရတာ။ အဒေါ်မုန်းတဲ့ သူတွေကို ကျွန်မ မုန်းတယ်။ ကျွန်မအဒေါ်မှာ ရောဂါရနေပြီ။ အဲဒါ သူတို့ သားအမိတွေကြောင့်"

ငြိမ်သက်ခြင်းဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ မဟာပုရိသ မင်းယောက်ျား တစ်ဦးမှာ တိတ် ဆိတ်စွာလည်း နေတတ်ရပေမည်။ ထူးထက်ထက် ရင့်ဖွင့်ပေါက်ကွဲနေမှုက တိတ်တိတ်ဆိတ် ဆိတ်မို့ အောင်ခေတ် ကျေးဇူးတင်နေရသေးသည် ။ နို့မို့မလွယ်။ မိန်းကလေးတွေရဲ့ နပန်းသတ်ပွဲမှာ ခိုင်လူကြီးလုပ်နေရလျှင် မကောင်း သို့သော် သူတို့ နှစ်ဦး၏ ရှေ့အရှည်ကိုကြည့်ပြီး အောင်ခေတ် စိတ်ပျက်နေမိတာတော့ အမှန်။

အံ့ဩစရာတစ်ခုက ထူးထက်ထက် ဤမျှပြောနေသည့်ကြားမှ သူဗေဒါရီအပေါ် အထင်သေးလို့ မရခြင်းဖြစ်သည် ။ ဘဝ ဘဝက အထုံပါရမီရေစက်ကြောင့်လား၊ ဒါမှ မဟုတ် နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်အတွင်း သူကြုံတွေ့ကြားသိခဲ့ရသည့် ကမ္ဘာကြီးကပဲ သည့်ထက် ပိုမိုစုတ်ပြတ် ရူးသွပ်ခဲ့လို့ ပေပဲလား။ သေချာတာကတော့ သူ ဗေဒါရီအပေါ် အထင်မသေးမိခြင်းပဲဖြစ် သည် ။

"ကျီးအာသီးလို မိန်းမတွေ။ အပြင်လှပြီး အထဲမှာ ပုပ်နေတဲ့ မိန်းမတွေ"

ထူးထက်ထက် ရေရွတ်နေသည့်စကားတွေက အောင်ခေတ်နားထဲသို့ မဝင်တစ်ချက် ဝင်တစ်ချက်။ ကျီးအာသီးဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးပါလိမ့်။ ရှမ်းပြည်နယ်မှာ မရှိသည့်အသီးမို့ သည် နိမိတ်ပုံက မထိရ။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ပြောဖူးတာကတော့ ကျီးအာသီးဆိုတာ အပြင်က နီနီရဲရဲ လှလှပပလေးပေမယ့် ခွဲကြည့်လိုက်တော့ အထဲမှာ ပုပ်သိုးနံစော်နေပြီး သုံးစားမရသည့် အသီးတစ်မျိုးဆိုလား။ သည် တစ်ခေါက် ထူးထက်ထက် ရန်ကုန်ပြန်လျှင် ကျီးအာသီးတစ်လုံးလောက် ရှာဖွေယူခဲ့ပါရန် မှာလိုက်ရမည်။ နောက်ခန်းမှ စကားပြောသံ တွေက အကျယ်ကြီးမို့ ရှေ့ခန်းသို့ ပျံ့လွင့်လာကြသည် ။

"ဒီလောက် ခရီးဝေးကြီးကို တစ်ယောက်တည်း လာရဲတယ်နော်။ ညီမက သတ္တိ ကောင်းပဲ"

"တောင်ကြီးအထိ အဖော်ပါလာတယ် မမရဲ့ ။ ဒီဘက်ကျမှ အဖော်မရှိတော့တာ။ ညက တောင်ကြီးမှာ တစ်ညအိပ်လိုက်တယ်လေ။ အန်ကယ်ကြီးက တောင်ကြီးတစ်မြို့လုံး သူကားနဲ့ အနွဲ့ လျှောက်မောင်းပြတယ် ။ ဒီနေ့မှ ဒီဘက်ဆက်ခဲ့တာ"

"ဪ...ညီမမှာ မိဘတွေ မရှိတော့ဘူးလား"

နောက်စကားတွေ အောင်ခေတ်နားထဲသို့ မဝင်တော့။ ထူးထက်ထက်၏ မဲ့လိုက်သည့် နှုတ်ခမ်းကို ငဲ့စောင်းကြည့်ရင်း၊ ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်နေသလိုလို။ အန်ကယ်ကြီး...တဲ့ ။ ဘယ်လို အန်ကယ်ကြီးလဲ ဗေဒါရီရယ်။ ဒါ ဖြူစင်စွာ ပြောလိုက်တဲ့ စကားလား။ လွှတ်ခနဲပြောမိတဲ့ ဖြောင့်ချက်ကောက်ကြောင်းလား၊ မင်းဘဝရဲ့ ပုံရိပ်လွှာလား။

"သူ့ရင်ဘတ်က စိန်လော့ကက်က ဒေါ်လေးမေမေရဲ့ မင်္ဂလာဦးပစ္စည်း။ တွေ့လား... အသည်းပုံစိန်စီထားပြီး ရွှေမြားလေး ခွင်းနေတဲ့ ပုံ။ အဲဒီလော့ကက်သီးလေး ပျောက်သွားတုန်းက ဒေါ်လေးမေမေ ဒီလောက်မခံစားရဘူး၊ သူ့အမေ ဒေါ်စိန်စိန်ရီရင်ဘတ်မှာ သွားတွေတော့မှ အိပ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲတော့တာ။ ဒေါ်လေးမေမေမှာ ဦးလေးကိုပြောလည်း မပြောရက်၊ အဲဒီမိန်းမကိုပဲ နေ့တိုင်း မေတ္တာပို့နေရတယ်"

ပြဿနာက သူထင်တာထက် ပိုမိုနက်ရှိုင်းနေမှန်း တစ်စတစ်စ သိလာရသဖြင့် အောင်ခေတ် ထိတ်လန့်လာမိသည် ။ ဗေဒါရီအတွက် ရင်လေးတာပဲဖြစ်မည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ပါးစပ်တစ်ပေါက်ကြောင့် ဗေဒါရီ ဘာဖြစ်သွားနိုင်သလဲ။ သည် စိန်လော့ကက်ကို ဘာလို့ ဆွဲထားရသလဲ မိန်းကလေးရယ်။ အောင်ခေတ်တုန်လှုပ်လာရသည် ။ ကားမောင်းနေရတာလည်း စိတ်မပါနိုင်တော့။ ရှည်လျားလှသည့်ခရီးဝေးကြီးက ဘယ်သောအခါဆုံးမှာ လဲ။ ဆရာကြီးအိမ်က ကျောင်းနှင့်မနီးမဝေးမို့ သူတို့ ကျောင်းရှေ့မှ ဖြတ်သွားရသည် ။

"အဲဒါ တို့ ကျောင်းလေ၊ ဒီမြို့ရဲ့ ပထမဦးဆုံးကျောင်း။ ဒီမြို့မှာ အထက်တန်းကျောင်း နှစ်ကျောင်းရှိတယ်"

နောက်မှ ဂိုက်လုပ်လာသည့် ခိုင်ပြည့်စုံ၏ အသံစာစာက ကားရှေ့နားသို့ ပျံ့လွင့်လာ သည် ။

"ဟော! ရောက်ပြီ၊ ရှေ့က တိုက်ပဲ။ ဆရာကြီးက ဒီမြို့သူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတာလေ။ ဗေဒါရီလည်း ဒီမြို့သား ရှာယူပေါ့၊ ဒီမြို့မှာ သူဌေးတွေ အများကြီး။ ရှေ့ကဆရာလည်း ဒီမြို့သားပဲ။ တိုက်တွေခြံတွေ ကားတွေနဲ့ သူဌေး...သိလား။ ဒါပေမဲ့ ကပ်စေးနဲ့တယ်၊ ဆင်းရဲသားလိုပဲနေတယ်"

မြင့်သီတာ၏ စကားကြောင့် ရယ်သံလေးများ ဆူညံသွားပြန်သည် ။

အောင်ခေတ် မသက်မသာ နောက်ကြည့်မှန်မှ ခိုးကြည့်စဉ် ပေဒါရီရဲ့ အ
ရှက်မျက်နှာ ပန်းနုရောင်လေးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ။

ကားလေးက ဆရာကြီးတိုက်ရှေ့သို့ ရောက်လာသဖြင့် သူတို့ အား
လုံး ဆင်းလိုက်သည်။ ။

အခန်း(၂)

"လာကြ...လာကြ၊ ဒီနေ့မှ ကားကလည်း နည်းနည်းနောက်ကျတယ်
၊ လမ်းမှာ အဆင်ပြေရဲ့ လား သမီး"

ဆရာကြီး ဦးထွန်းအောင်၏ လှိုက်လှဲစွာ ဆီးကြိုမှုက နွေးထွေးသဖြင့်
အားလုံး အမောပြေသွား၏။

"အမေတွေ အဖေတွေ လိုက်ပို့မယ်မှတ်တာ၊ ရှမ်းပြည်နယ်အထိ တစ်
ယောက်တည်း တက်လာရဲတဲ့ သူရဲကောင်းပဲဟေ့။ သတ္တိကတော့ အပြည့်ပဲ"

"သတ္တိရှိတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာကြီးရယ်၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်
ဘဝပေးအခြေ အနေအရ လှုပ်ရှားရတာပါပဲ"

သည် တစ်ခါတော့ အန်ကယ်ကြီးနှင့်အတူလာတာ ထည့်မပြော။
အောင်ခေတ် မှတ်မှတ်ထင်ထင်ရှိမိ၏။ ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်ချင်သလိုလိုမို့
သူ ဧည့်ခန်းထဲ ထိုင်နေရာမှ ထပြီး ဆရာကြီးကတော် ထမင်းပွဲပြင်နေ
ရာသို့ လျှောက်ခဲ့သည် ။

"လာ...ဆရာလေး၊ ပြင်လို့ ဆင်လို့ ပြီးပါတော့မယ်။ ဟင်းတွေ အေး
နေလို့ နွေးနေရ သေးတယ်။ ဒီနေ့မှ သားကလည်း ဘယ်ရောက်နေတယ်
မသိ၊ အန်တို့မှာ သမီးမိန်းကလေး မပါတာ ကံဆိုးတာပဲ"

ရှမ်းသံဝဲဝဲလေးနှင့် အန်တီကြီးက ဆီးကြိုရှာသည် ။ ဆရာကြီးက

တော်သည် တောင် ပေါ်သူပီပီ စိတ်နှလုံးဖြူစင်လှပေ၏။ မိဘအမွေအနှစ်များ ဖြင့် ကိုယ်တိုင်ချမ်းသာသူဖြစ်ပေ မယ့် မာနမရှိ။ လင်ယောက်ျား အပေါ် ကျိုးကျိုးနွံနွံ ချစ်ခင်ရှာသည့် တကယ့်တော်လေးဝဝင် မိန်းမတစ်ဦးဖြစ်သည် ။

"ဖယ်...အန်တီ...ဖယ်၊ ကျွန်တော် ဆက်ပြင်မယ်။ ဟုတ်တာပေါ့... အန်တီဗလကြီး နဲ့ တစ်ယောက်တည်းလုပ်နေရတာ ဘယ်စားသာမလဲ။ သမီးမပါလည်း ကံမဆိုးပါဘူး အန်တီရယ်၊ ရှိတဲ့ သားပဲ သမီးမိန်းကလေးလို အကူအညီရအောင် ပုံသွင်းထားပေါ့၊ ကဲ! ကျွန်တော်လုပ်တာ အန်တီက ကြည့်၊ လိုအပ်တာ ညွှန်ကြား၊ အန်တီက ဒီကုလားထိုင်မှာ ထိုင်"

ချွေးပြန်နေသည့်အန်တီကို ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ခိုင်းပြီး အောင်ခေတ် ထမင်းပွဲဆက် ပြင်သည် ။ အန်တီက ခပ်ဝဝမို့ စောစောက ချက်ပြုတ်နေကတည်းက ချွေးပြန်နေခဲ့တာဖြစ် မည်။ အန်တီနန်းရွှေကြည်ခများ အောင်ခေတ် လုပ်ပုံကိုင်ပုံများကိုကြည့်ပြီး သဘောကျလို့ မဆုံး။

"အေးကွယ်...အန်တီသားကတော့ အိမ်မှုကိစ္စတွေဘာတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး။ သူ့အဖေလိုပဲ အိမ်ဦးခန်းမှာ ပဲ အခန့်သားထိုင်မယ့်အစားမျိုး။ ခါတိုင်းတော့ နန်းထွေးရှိပါ တယ်ကွယ်၊ ဒီနေ့မှ ကလေးမလည်း သူ့မအ နေမကောင်းလို့ ခဏပြန်သွားတယ်"

စားပွဲပေါ်မှာ ကြက်သားဆီပြန်ဟင်း၊ ပန်းဂေါ်ဖီနှင့် ဝက်သား၊ ဂျူးမြစ်ချဉ်ရည်၊ ဂေါ်ရခါးသီးကြော်၊ ပဲငါးပိကြော်တို့ ဖြင့် မြိုင်ဆိုင်နေခဲ့ပြီး၊ ဟင်းများက အငွေ့တထောင်း ထောင်းဖြင့် မွှေးပျံ့ပျံ့။

"အန်တီ ရေချိုးဦးမလား၊ ချိုးလေ...ကျွန်တော် ထမင်းစားခန်းထဲက စောင့်ပေးနေမယ်"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဆရာလေးရဲ့ ၊ အန်တီပုံစံက ချွေးတွေသိပ်ထွက်နေ သလား။ ရေတော့ ချိုးပြီးသားပါ။ တစ်ခါတည်း စားလိုက်ကြရအောင်၊ အန်တီ ခေါ်လိုက်တော့မယ်နော်"

အန်တီက အလှအပကို ဂရုစိုက်သူမဟုတ်၊ ပင်ကိုအလှကို အားကိုး သူဖြစ်မည်။ ခပ်ဝဝပုံစံကြားမှ လှလို့ နေတုန်း၊ ပေါ့ပါးစွာပင် အပြင်သို့ ထွက်သွားတော့ အောင်ခေတ် ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့သည် ။ မကြာမီ အသံစာစာလေးများ ဧည့်ခန်းမှ ထမင်းစားခန်းသို့ ရောက်လာ ၏။ ထူးထက်ထက်ကတော့ သည် ကနေ့အသံသိပ်မထွက်။ အခြားသူများ သတိမထားမိသော်လည်း အောင်ခေတ်သိနေသည် ။

"ခေတ်ကာလကြီးကတော့ ပြောင်းပြန်ပါပဲလားနော်။ တကယ်ဆို အ န်တီကို ကျွန်မတို့ က ကူရမှာ "

"ရပါတယ်ကွယ်၊ သမီးတို့ က ဧည့်သည် ကြိုရလို့ မောလာခဲ့တာပဲ"

"အဲဒါမှားတယ် အန်တီရဲ့ ၊ ကားမောင်းရတဲ့ လူက ဆရာလေ၊ မောချင်းမောရင် ဆရာက မောရမှာ ပေါ့"

"ရပါတယ်ဗျာ...ကျွန်တော်တို့ က ဒေသခံ အကြမ်းခံတွေပဲ၊ ဒီလော က်နဲ့ မမောပါဘူး၊ ဆရာကြီးတောင် အခု မမောတတ်တော့ဘူးဗျ၊ ပြီးခဲ့ တဲ့ စနေက သူ့လိမ္မော်ခြံမှာ ကိုယ်တိုင် သစ်သီးခူးနေတာ တွေ့ခဲ့ရတယ်"

အောင်ခေတ်၏ စကားကြောင့် အားလုံး ပွဲကျသွား၏။ အန်တီက တော့ တပြုံးပြုံးဖြင့် သူ့ခင်ပွန်းကို မြတ်နိုးစွာ လှမ်းကြည့်သည် ။

"အမယ်! ဆရာက ဗေဒါရီရှေ့မှာ အမှတ်ယူနေပြန်ပါပြီ၊ အိမ်တွင်းမှု ပါ နိုင်နင်း ကြောင်း ပြနေတာပေါ့လေ"

မြင့်သီတာစကားကြောင့် ဗေဒါရီ ခေါင်းလေး ငုံ့သွား၏။ အောင်ခေ

တံ စကားဆက် မပြောတတ်တော့။ ငြိမ်နေရမှာ လား
ဘာပြန်ပြောရမှန်းလည်း မသိ။

"ကဲ! ဝင်ကြပါ...ဝင်ကြပါ၊ ထမင်းတွေ အေးကုန်ပါတော့မယ်၊ ဟင်း
တွေလည်း အေးကုန်ရင် စားလို့ မကောင်းဘူး။ ရှမ်းပြည်နယ်ဆောင်းက
ဟင်းတွေ မြန်မြန်အေးစေ တယ်ဗျ၊ ပြီးတော့ နှင်းတွေ တအားကျလာရ
င် ကားမောင်းရတာ အဆင်မပြေဘူး"

"ဆရာပါ လာလေ၊ လာ...ဒီမှာ ထိုင်"

"နေနေ...ကျွန်တော် အိမ်ကျမှ စားမယ် ဆရာကြီး။ အန်တီ ဝင်ပါ...
အန်တီ တစ်ခါတည်းဝင်စား၊ ကျွန်တော် ဆွမ်းလုပ်မယ်"

"မဟုတ်တာကွယ်၊ အန်တီက သားပြန်လာမှ စားမှာ ။ လာ...ဆရာ
လေး ဝင်စား၊ ဆရာလေးအိမ်မှာ ဒီလိုဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မချက်ဖြစ်ပါဘူး၊
အန်တီသိပါတယ်။ မောင်ပု ချက်ထားခဲ့တဲ့ ထမင်းအေးအေး ဟင်းအေး
အေးတွေ စားရမှာ ပါ။ လာ...လာ...သား ဝင်စား"

အန်တီအကြင်နာတွေကြောင့် အောင်ခေတ် အသိအမှတ်ပြုစွာ ဝင်
စားဖြစ်သည် ။ သူ ထိုင်မိထိုင်ရာ ဝင်ထိုက်လိုက်သည် က
ဗေဒါရီဘေးမှာ ဖြစ်လို့ နေသည် ။

"ကဲ! အားပါးတရသာ စားကြကွယ်၊ မင်းတို့ အန်တီက ဟင်းချက်သိ
ပ်ကောင်းတာ"

"ဒီလိုနဲ့ ဆရာကြီး စားလာတာပေါ့နော်၊ အန်တီအညာမိနေတာပေါ့"

ထူးထက်ထက်က ဝင်ပြောသည် ။ ဆရာကြီးက သဘောကောင်းသူ
မို့ သားအဖတွေ တူဝရီးတွေနယ်။ ဆရာကြီးတို့ ဇနီးမောင်နှံက စေတနာ
ကောင်းသော်လည်း လောကွတ်စကား သိပ်ပြီး ရွန်းရွန်းဝေဝေ မပြော

တတ်ကြ။ ထမင်းစားပွဲမှာ စကားသံတွေ တိတ်ဆိတ်ပြီး ခေါင်းငုံ့စားနေကြသည်။ ။

အောင်ခေတ် ထမင်းစားရင်း ကိုယ့်ဘေးမှ ဗေဒါရီသို့ မသိမသာကြည့်၏။ လှပသော လက်ချောင်းလေးများမှာ လက်ဝတ်တန်ဆာ မရှိ။ လက်မှာ လည်း နာရီသေးသေးလေးတစ် လုံးပဲ ပတ်ထား၏။ ဟင်! သူမ ထမင်းအဖြူထည်တွေချည်းပဲ စားနေသလား။ ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ် ငုံ့စားနေသည် မို့ သူမ ဘယ်လိုစားနေမှန်း သတိမထားမိကြဘူးထင်သည်။ ။ အောင်ခေတ် အရဲစွန့်ပြီး ကြက်သားပန်းကန်ထဲမှ ဟင်းတစ်ဖတ် ဆယ်ထည့်ပေးလိုက်၏။

"ရတယ် ဆရာ"

"ဘာရတာလဲ၊ အဖြူထည်ချည်း စားနေပြီးတော့"

အောင်ခေတ်အသံက ဘုဆတ်ဆတ်။ တကယ်လည်း သူ မိန်းကလေးများ နှင့် ပြေပြစ် အောင် စကားမပြောတတ်သေး။ ရိုးရိုးဆိုလျှင် တော်သေး၏။ ကိုယ်ရင်ခုန်မိသူနှင့်ဆိုလျှင် ပိုလို့ တောင် စကားမပြောတတ်သေး။ မထူးတော့ပါဘူး...လက်စနှင့် ထမင်းစားပွဲမှာ ရှိသမျှ ဟင်းများကို ဗေဒါရီပန်းကန်ထဲသို့ တစ်ဇွန်းစီ ခပ်ထည့်ပေးလိုက်၏။ ခွဲခဲရယ်သံများကို သူ လက်ဆောင်ရလိုက်သည်။ ။ မည်သူ့ထံမှ လဲ။ ဗေဒါရီခမျာလည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်း။

"စား..."

တစ်လုံးတည်းပေမယ့် သူ့စကားက အားပါလှသည်။ ။ နောက်တော့ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုကြည့်မလဲ၊ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ အောင်ခေတ် မမူတော့။ ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ် အားပါးတရ ဆက်စားပစ်လိုက်သည်။ ။

"ဗေဒါရီ...နေဖို့ ဘယ်လိုစီစဉ်ချင်သလဲ။ သမီးမှာ ဒီမြို့မှာ အသိမိတ်
ဆွေတွေ ရှိသလား။"

ထမင်းစားလို့ ပြီးခါနီးမှာ ဆရာကြီးက နေရေးထိုင်ရေးအတွက် စ
တင်ဆွေးနွေး သည် ။

"မရှိပါဘူး ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီးတို့ ပဲ စီစဉ်ပေးပါ"

"ဒါဆို ကောင်းပြီ၊ မြင့်သီတာတို့ နေတဲ့ အိမ်မှာ အတူလိုက်နေမလား
"

"ထူးတို့ အိမ်က ကျဉ်းတယ် ဆရာကြီး၊ အိမ်ရှင်မိသားစုနဲ့ တစ်ခြမ်း
နေရတာ။ လက်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး။"

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဗေဒါရီကို ပြည့်စုံတို့ ခင်ပါတယ်။ ဒါပေ
မဲ့ ပြည့်စုံတို့ နေ ရတာတောင် ခပ်ကျပ်ကျပ် ဆရာကြီး။"

ငြင်းဆိုမှုများကြောင့် ဗေဒါရီ မျက်နှာငယ်သွားရသည် ။ သူမကို အ
ဘယ်သူမျှ လက်မခံချင်ကြတော့ဘူးလား။ ဘုရားရေ သူမရဲ့ သတင်းကို
မည်သူတွေက ဖြန့်ဖြူးပို့ချနေပြီ လဲကွယ်။

"ဒါဆို ဒီလိုလုပ်၊ အန်တီတို့ အိမ်မှာ ပဲနေ။ အန်တီတို့ မှာ သားရှိတ
ယ်ဆိုပေမယ့် သားက ကျောင်းဖွင့်ရင်ပြန်မှာ "

အန်တီက ဗေဒါရီကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်သွားသည် ထင်သည် ။ သူတို့
အိမ်မှာ လက်ခံဖို့ တိုက်တွန်း၏။

"ကျွန်မကိုလက်ခံတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ။ ဒါပေမဲ့ အခန်း
လေးတစ်ခုပဲ စီစဉ်ပေးပါနော်။ ကျွန်မက အေးအေးနေတတ်လို့ ပါ"

"ဒါဆို မြို့စွန်က သင်္ချိုင်းဇရပ်ဆို မကောင်းဘူးလား။"

ထူးထက်ထက်စကားကြောင့် အားလုံး အံ့အားသင့်သွားကြသည် ။
သည် တော့လည်း ထူးထက်ထက်က ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်၏။

"အေးအေးနေတတ်တယ် ဆိုလို့ ပါ။ ဆရာကြီးတို့ အိမ်က ဘယ်သူမှ
လက်ခံတာမ ဟုတ်ဘူးနော်။ ဗေဒါရီကို စေတနာရှိလို့ လက်ခံတာ၊ ဒါကို
ငြင်းနေတာ အားမနာဘူးလား"

"အားနာပါတယ်၊ ဗေဒါရီက အားနာလို့ ငြင်းတာပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်မ
က ဆင်းရဲစွာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသူဆိုတော့ သူဌေးအိမ်မှာ မနေတတ်ပါဘူး။
ဒါ ကျွန်မ ရိုးရိုးသားသားဝန်ခံတာပါ။ ထမင်းနဲ့ ဆားနဲ့ ပဲ စားချင်စားရပါ
စေ၊ ကျွန်မ ကြောင့်ကြမဲ့ အပူအပင်မဲ့စွာ နေလိုပါတယ် "

"အလဲ့..."

ထူးထက်ထက်နှင့်ဗေဒါရီကို ကျန်လူများက နားမလည်နိုင်စွာ ကြ
ည့်နေကြ၏။ အောင်ခေတ်ကတော့ နားလည်သည် ။ သူက ဇာတ်လမ်း
၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိပြီးသူဖြစ်သည် ။

"ဒီမြို့မှာ အခန်းခတွေက ဈေးကြီးတယ်ကွဲ့၊ သမီးရမယ့်လစာနဲ့ မ
လောက်မငှ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်"

"ရပါတယ် အန်တီ၊ သူများ တွေလည်း ဒီလိုပဲ နေကြတာမဟုတ်
လား"

"သူတို့ တွေက သူဌေးသမီးတွေလေ၊ မလောက်ရင် အိမ်ကို မှာ တယ်
"

ဗေဒါရီနှင့် အန်တီတို့ ၏ စကားဝိုင်းထဲသို့ မြင့်သီတာ ဝင်ပါလာသ
ည် ။

"သူလည်း သူဌေးပေါ့ အန်တီရဲ့ ၊ ရင်ဘတ်က စိန်လော့ကက်ကိုကြ

ည့်ပါလား။ ဒီတစ်ခုတည်းနဲ့ တွင် ပွဲက ပြီးသွားပြီ "

မြင့်သီတာ၏ စကားကြောင့် ဗေဒါရီ သူ့ရင်ဘတ်ကို ယောင်ရမ်း အုပ်လိုက်သည်။ သည် စဉ် အောင်ခေတ် ထမင်းဝိုင်းမှ ထ၏။ သူ စားလို့ ပြီးသွားပြီ။ ဆက်စားလည်း မဝင်တော့။ မျိုမကျတော့။ သူ့လည်ချောင်းမှာ တစ်ခုခုခံနေသလို။ ပန်းကန်ကို နောက်ဘက် ရေစင်ထိ တောက်လျှောက်သွားဆေးလိုက်သည်။ စကားဝိုင်းက မပြီးသေး။

"ကျွန်မကို အခန်းလေးတစ်ခုသာ စီစဉ်ပေးပါ ဆရာကြီး၊ မြို့လယ်ကောင်မှာ ဈေးကြီးရင် မြို့စွန်မှာ နေရလည်း ဖြစ်ပါတယ် "

"ကောင်းပြီ သမီး၊ ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်တော့ ဆရာကြီးတို့ ဆီမှာ ပဲနေလိုက်။ နောက်နေ့တွေကျ ဆရာကြီး စီစဉ်ပေးပါ့မယ် "

ထိုနေ့က အောင်ခေတ် ဆရာမသုံးဦးကို လိုက်ပို့ပြီးအိမ်ပြန်ခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာ တော့ ခပ်လေးလေး။ စကားပုံလည်း ကြားဖူးပါရဲ့ ။ ဘူးတစ်ရာအပေါက်သာ ပိတ်လို့ ရမည်။ ပါးစပ် တစ်ပေါက်ကို ပိတ်လို့ မရတဲ့ ။ တစ်ယောက်မှ တစ်ရာ၊ တစ်ရာမှ သည် တစ်ထောင်။

အဆင်းလှပေမယ့် အချင်းက မလှဘူးတဲ့ လား...

မင်းတို့ မြေပြန့်မှာ ကျီးအာသီးတွေ သိပ်ပေါသလား။

ဇာစ်မြစ်ကိုမသိဘဲ မည်သူ့ကိုမျှ သူ အထင်မသေးလိုပါ။

သို့သော် လောကကြီးမှာ တော့ သူလိုလူစား ရှားပေမည်။ လောကကြီးထဲမှာ က ပြောတိုင်းယုံသည့် ပုတ်သင်ညှို့တွေသာ အများအပြားမဟုတ်လား။

မင်း ကံကောင်းပါစေ ဗေဒါရီရယ်...
